

for os Alle, som have levet under, som have gjenne-gaaet, som have handlet og lidt under den foregaaende Pressetilstand, aldeles uberegnelig Fremtid. Man siger nok: den nye Lov vil strengt og skarpt anordne, hvorledes med Pressesager skal forholdes — men jeg vil spørge: Hvem af os veed ikke, hvorvidt den nuværende juridiske Skole har strakt sin Myn-dighed ad Fortolkningsveien? — Er det ikke naturligt hos Forfatterne, at de, med de forløbne Dage for Dinene, med en vis Angst og med en vis Rædsel tænke sig de snderige Fortolkninger, som maatte kunne lægges ind i hvilken-somhelst ny Lov?

Man dadler, at ville gaae tilbage til Forordningen af 1799, saaledes som den er modificeret; men min ærede Ræde har allerede udviklet, hvorledes denne Tilbagegang dog væsentlig neppe var en Tilbagegang, saalænge Rævnings-Institutionen ikke er indført, og jeg vil endnu tilføie, at det naturligvis vilde være en Selsfølge, at, om vi end ikke gik ind uden paa § 18 af Udkastet, da vilde vi vide at gaae ind paa denne Paragraph paa den Maade, at vi sikrede os imod de Anomaliteter, de meest skjærende Mislyd, der findes i denne Forordning; men derhos troer jeg, at en Betragtning af Trykkefrihedens Historie i de fleste europæiske Lande dog vel maa have overbevist os om, hvor, jeg kunde gjerne fristes til at sige, forgjæves en Gjerning det er, at ville igjennem Tvangslove ordne dette Forhold. Hvorledes have ikke alle Stater stræbt efter at bringe en velordnet Presse frem igjennem lignende Love! Hvor meget have vi ikke selv bestræbt os derfor, og hvad have vi naaet? Have vi naaet større Sikkerhed for det Gode, have vi naaet at faae færre Forbrydelser, eller have vi naaet sikkrere og retfærdigere Afstraffelser af det, der er blevet begaaet? Det troer jeg ikke. Jeg troer, den Tanke, som den ærede Rigsdagsmand fra Ringsted (Spandet) har lagt Bægt paa, den Tanke er sund og sand, og stadfastet af Historien. Man skal endelig lære, ikke at ville udelukke gennem Love ordne Pressens Forhold. Lad Forseelser, begaaede gennem Pressen, straffes og være strafbare som Forseelser, begaaede gennem andre Medfæber og med andre Midler. Ingen vil, at en Forbrydelse ikke

skal stemples og straffes som Forbrydelse; men Ingen bør heller kunne forsones med den Tanke, at, naar en Presseovertrædelse maaskee skulde være begaaet, at man da skulde søge at overføre den straffende Hævn paa en Usskyldig. Hvad er det dog for en Bestemmelse til Exempel i Udkastets § 3, at, naar en Forbrydelse er begaaet ved Pressen, da skal endogsaa til allersidst, dersom ingen Anden kan faaes sat, der kan drages til Ansvar, den, der maaskee har overdraget det strafbare Skrift, maaskee endog uden at kende dets Indhold selv, til en Ræde, da skal han derfor drages til Ansvar, som om han selv var den skyldige Forfatter! Vore gamle Love havde en Sætning, en Sætning, som man ogsaa her kunde have godt af at drage sig til Minde, den, „at hellere maatte ti Skyldige slippe fri, end een Usskyldig straffes“; men ligger dette Princip til Grund for denne Lov? Og, see vi hen til vor egen Historie, viser det sig da ikke, at vi efter vor folkelige Charakter, efter vore Sæder ret vel kunne holde os forvisse om, at Nationen dog aldrig vil taale en Lov, der, saaledes som dette Udkast i sin første Paragraph qaabenbart vedkjender sig, maatte komme til at straffe Folk, der aldrig have havt istunde og aldrig have tænkt at begaae en Forbrydelse, der var Strafsskyldig.

Jeg troer visstelig ikke, at man skal indlade sig paa dette, men paa den anden Side forekommer det mig ogsaa, at man har overseet, at Alle, der have talt mod Loven, have været enige om, at den ikke skulde afsøies strax. Jeg troer derfor, at det har havt sit Værd, at vi have udtalt os endog med den Vidtløstighed, som her er skeet, om Loven, men jeg troer derhos, at vi bør kunne forene os om at lade Loven gaae til 2den Behandling og derhen, hvorvidt det, som vi alle erkende for Godt, den materielle Deel af Udkastet, hvorledes det, som et Tillæg til den almindelige Criminallovgivning, maaskee ved den 2den Behandling kunde optages som en særskilt Lov, og hvorledes det Væsentlige af Resten da maatte kunne udelades og bortskjæres. Jeg slutter mig i Gæt og Mæt til den ærede Rigsdagsmand fra Ringsted. Hans Anskuelse om dette Forhold er aldeles min, og, i det jeg henholder mig hertil, skal jeg